

Cravenco Andrei, clasa a IX-a, IP LTPA „Nicolae Sulac”, Chişinău, Republica Moldova

SUFLET MIC, SCÂNTEIE MARE

Pleacă noaptea-n zori degrabă,

După zare se aşază,

Strecurându-se în grabă,

Mai luceşte câte-o rază.

Regele diurn îndată

Se revarsă peste flori,

Tot în aur se arată

Şi se scaldă în culori.

Vântul poartă prin eteruri

Niscaiva nori plutind,

Se lungesc alene-n şiruri

Felurite forme-ntind.

Colo-n vale printre trestii,

Sar râzând ştrengari în apă,

Se agită foc toţi puştii,

Vrând o cursă să înceapă.

Dar deodată răsunară

Nişte voci încinse-n vânt,

Ca un trăsnet se iscară,

Doar luând treptat avânt.

Din copii voioşi şi tari,

S-a ales o gaşcă mută,

Nişte pomi înalţi, bizari

Se-nceleștară în dispută.

Ramuri mii precum un vuiet
Să se mustre-au căutat,
Frunzele se ceartă-n șuiet,
Se insultă neîncetat.

Cică una dintre ele
Vrea să se desprindă-n zbor,
Să se-nalțe către stele,
Să plutească lin ușor.

Să se urce pân-la soare,
Să-l cunoască mai aproape
Și prin nouri până-n zare
Să răzbească cât încape.

Însă toate frunzele-n livadă
Se încing ca o văpaie,
Imediat se pun în sfadă,
Mai s-o ia toți în bătaie.

„Dragă, ai înnebunit de tot?
Nu vei izbândi în lume,
Ești mai mică de un cot,
Nu mai face așa glume!

Tu mai bine fii cuminte,
Nu vei fi nicicând turist,
Ș-apoi cine-o să mai cânte,
Cine ne va fi solist?”

Multe calomnii amare
Despre frunză tot au zis,
Persevera mult se pare
După splendidul său vis.
„Dar nu vreau s-aștept întruna,
Să atârni până ce mor,
Nu mă voi lăsa cu una,
Sufocându-mă de dor.”

Astfel zguduind livada,
Au stârnit chiar un război,
Nu se mai sfârșea cu sfada
Până-n zorii zilei noi.

Mii de vorbe-au zis sordide,
Biata frunz-a-ndurat,
Însă totuși ea decide,
S-a desprins și a zburat.

Lăsând vântul călăuză,
Să o poarte abia-abia,
În sfârșit, o casă ursuză
Peste umăr rămânea.

Iar în zare după coaste,
Țeluri multe o incită,
Stând în pragul lumii vaste,
Nicio clipă nu ezită.

Căci un vis măreț, în stare
Să te-nalțe în povești,
Este tot ce mintea are,

Este totul ce iubești.

Este lucrul ce te-alină

Când toți anii-ți sunt abrupți,

Este ținta cea divină,

Este tot pentru ce lupți.